

I den lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten.

Velkommen og lykke til! Tove Rutle - lagleder

Nærhet

Lyrikk har alltid betydd veldig mye for meg. Helt siden min farfar i min barndom deklamerte A. O. Vinje, Jakob Sande eller Olav H. Hauge med buldrende vestlandsrøst har jeg hatt mye glede av den norske diktskatten. De senere årene har flere utenlandske lyrikere sneket seg inn. Diktet jeg har valgt å dele med dere har fått en spesiell plass i hjertet mitt.

Da min mann i fjor ble diagnostisert med langt kommet kreft var det ikke boken «1000 ting å gjøre før du dør» vi lette etter, men de nære, enkle tingene. En varm hånd, et smil, sitte sammen og se silhuettene av fjellene bli tydeligere og tydeligere en klar høstkveld. Det var som om tiden utvidet seg, og hjertet med. Slik også med dette diktet av Carolyn Elkins.

What We Knew

At times we feel the need to go back
to plain things. To stones, earth,
grass, wind. To things we have known
a long time, to what we knew
when what filled the hours was dirt
and a few sticks, a pile of leaves
or some thin, white bones
from a long-dead bird.
The huge rock near the creek
was not too hard to lie on then
and the sun on bare skin felt warm.
We did not feel the press of time
as we do now. The world seemed firm
and real, and life was slow, and long, and good.

Jeg utfordrer Tone Smith-Sivertsen.

CHRISTINE NITTER